

הדלקת נרות: 17:34

צאת שבת: 18:44

מוצ"ש לר"ת: 19:24

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

הסכמי ממון

בזיווג שני, נושא זה הוא דבר שבחובה! בני הזוג מגיעים עם רכוש וממון שאותו הם צברו במשך שנות חייהם. אף אחד מהם לא מעוניין לחלק את ממונו עם בן הזוג וכל אחד רוצה לשמור את זכויותיו לעצמו, והדבר לגיטימי. מה גם שאם חלילה הזיווג יתפרק יהיה קל יותר להפריד את הממון והרכוש ללא מלחמות אינסופיות בבתי הדין.

לכן עליהם לפנות למגשר או למנהל פיננסי שיכתוב עבורם הסכם ממון ברור, עם סעיפים מפורטים ועם קווים מוגדרים כדי שאחר כך לא יהיו וויכוחים ועוגמת נפש כתוצאה מאי הבנות. על שני הצדדים לחתום ולאשר את ההסכם אצל עו"ד. לפעמים לאחד מהצדדים יש דירה משלו, והוא אינו מעוניין להתגורר בה עם בן או בת זוגו החדשים, אלא לשכור דירה משותפת. דבר זה לגיטימי ויש לכבד רצון זה. הרצון לגור בדירה אחרת יכול לנבוע מהתניות שליליות שנובעות מחוויות לא נעימות שקרו בדירה הקודמת, או מרצון לפתוח 'דף חדש' בדירה חדשה, בבחינת 'משנה מקום משנה מזל'.

שיקול נוסף, וגם הוא לגיטימי, שכן הזוג רוצה להריץ את הזוגיות החדשה במקום ניטרלי ולבחון במשך תקופה ארוכה לאן הרוח נושבת. גם בני זוג גרושים שרוצים לחזור לחיים משותפים עם ילדיהם, אפילו שהם יגורו באותו בית, צריכים לעשות הסכם ממון לקראת החזרה המשותפת.

אין צורך להסביר שחשבון בנק משותף מוסיף לאחדות בחיי המשפחה. טענות כמו 'כסף שלי', 'כסף שלך', גורם לריחוק, למחלוקת, ולפעמים גם למריבות קשות. אולם מהלך זה טוב ונכון רק כעבור מספר שנים של חיים משותפים, אחרי שהזוגיות נבחנה לאורך זמן והיא עלתה יפה, והתברר שיש בין בני הזוג אמון הדדי כלכלי.

באופן עקרוני, ההמלצה היא שכל אחד ישאר עם החשבונות הישנים שלו בנפרד, מפנין שלשני הצדדים יש התחייבויות, ואסור שצד אחד ירגיש שהוא משלם את החשבונות של השני. לכן, כדאי לפתוח חשבון בנק שלישי משותף ולשם יוכנס הכסף המשותף שהם צוברים כזוג חדש שפותח דף חדש, וממנו אפשר יהיה לקנות מכשירים וחפצים משותפים. מאד מומלץ שתהיה שקיפות כלכלית בחשבון הבנק כדי לחזק את האמון הכלכלי וגם להוכיח לצד השני שאני באמת בוטח בו והוא הפך להיות חלק ממניין הספר 'ביחד'.

פרשת השבוע

סוד הבריאה

"בראשית ברא... - האות ביי"ת סגורה מאחוריה, ופתוחה מלפניה, כזה 'בי'. הדבר רומז לנו שאין לנו מה לחקור מה היה לפני בריאת העולם. ואף על פי שיש לזה הסבר, לנו לא תהיה הבנה בזה. כמו שנאמר במופלא ממך אל תדרוש. ואם אנו רוצים לחקור לשאול ולדרוש, מותר לנו, מהאות ב' ואילך. בכל זאת, אם נתבונן יותר באות ביי"ת נשים לב שיש לה בליטה לאחור, וזה כדי לרמוז שהיו דברים שקדמו לבריאת העולם. אם כן, מה היה?

הזוהר הקדוש, כתב דברים נשגבים מאד וננסה להבין לפי דל שכלנו. שקדמו לעולם הזה מספר עולמות בסוד הפסוק "וְאֵלֶּה הַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר מְלָכוּ בְּאֶרֶץ אֲדָמָה לְפָנֵי מֶלֶךְ מְלָךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל". הזוהר הסביר שיש כאן רמז לעולמות שנבראו לפני בריאת העולם. ומפני מה חרבו ולא התקיימו? מפני שהיו מושכים דינים שנאמר "וְיָשֶׁם עִירוֹ דְנִהְבָּה", דין-הבה. עד שברא הקב"ה את העולם הזה שלנו והתקיים ושיתף בו מדת הרחמים שנאמר "בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹקִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם". ה' הוא מידת הרחמים, ואלוקים הוא מידת הדין. וכן נבראו בו זכר ונקבה, אדם וחוה, שגם רומזים לזה, ולכן עומד העולם בקיומו.

ובאמת הדבר רמוז גם בתלמוד שלנו 'דאמר רב קטינא שיתא אלפי שני הוה עלמא וחד חרוב' (ששת אלפים שנה העולם קיים ואלף אחד חרב). כלומר, יש כאן מחזוריות של 6,000 שנה ואלף שנים של השבתה, כדוגמת ששת ימי השבוע ושבתה ביום השביעי. וכתב רבינו בחיי וענין היובל שישנם 7 משיטות של 7,000 שנה כלומר 7 מחזורים ושנת החמישים אלף היא היובל הגדול והכל חוזר לשרשו, והדברים עמוקים וסתומים ודי לנו בזה לספק את סקרנותנו.

"בְּרֵאשִׁית בְּרָא" - המילה בראשית אין פירושה בהתחלה, שאם כן היה צריך להיות כתוב: 'ראשית, ברא אלוקים'... אלא בראשית הכוונה - במטרה, בתכלית, שהעולם הזה נברא לתכלית מסוימת, כמו שדרשו רבותינו בשביל התורה שנקראת ראשית, שנאמר "ה' קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרָפְזוֹ" ובשביל ישראל שנקראו ראשית, שנאמר "קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רֵאשִׁית תְּבוּאֹתֶיהָ".

אם כן נשאלת השאלה מהי התכלית? נקדים ונשאל מדוע הקב"ה בכלל ברא עולם? מה היה הצורך בדבר? הרי אנו אומרים: 'אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא', ואחרי ככלות הכל לבדו ימלוך נורא. אם כן לשם מה נברא העולם באמצע הדרך? וצריך לדעת שהקב"ה מושלם ואינו חסר כלום. אם כן לא היה לו צורך בבריאה כל שהיא. ואם יש כעת בריאה סימן שיש בה צורך, ואם יש בה צורך זאת אומרת שקדם לה חסרון, והרי אמרנו שהקב"ה מושלם?

התשובה לכך היא שהקב"ה טוב ומטיב, ברוך שמשפיע טובות, ולכן מן הראוי שיהיו 'מקבלים' ותתקיים מידת החסד, ומידה זו לא יכולה להתקיים אלא אם יהיו נותן ומקבל. ולכן נברא העולם בחסד שנאמר "כִּי אֶמְרְתִי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה". וזוהי תכלית הבריאה להיטיב עם הברואים בטוב המושלם.

וכדי שהמקבל לא יתבייש נבחרה עבורו השתדלות והוא נסיון 'עץ הדעת', ולאחר מכן תר"יג מצוות. ובהשתדלותנו בקיום תורה ומצוות נזכה להטבה בעולם הזה ולשכר טוב אין סופי לעולם הבא. עכשיו נבין מדוע ישראל נקראו ראשית כי הם מקבלים את ההטבה על ידי קיום התורה שנקראת גם היא ראשית. והנה נמצאת התכלית במילה בראשית.

שבת שלום - אבנר קוזאס

בחור אחד היה יוצא לשידוכים, וכל פעם היה מביא את המשודכת שלו לאימו עמ"נ שתוכל לראות אם אכן היא מתאימה לו. אך לצערו הרב כל כלה לא מצאה חן בעיניה, אפילו שבעניו מצאה חן. באחד הימים הביא הבן כלה מכוערת ומלאה. מיד אמרה לו אימו: "זו הכלה המיועדת...". ניגש הבן בתמיהה ובלחישה ושאל את אימו: "ומדוע דווקא בחרת בזו לכלה, וידעת שזו המיועדת?". ענתה האם: "הרי ידוע שחמה שונאת כללתי, וידיעתי לזו שתבוא וארגיש שאני שונאת אותה, ואז ידעתי שזו המיועדת."

בדיחה

תפילה עם הילד

לילדים רבים קשה עם התפילה. הם מתחמקים, לא רוצים להתפלל, וגם כשהם מתפללים לפעמים הם מרגישים שהם עושים טובה למישהו. איך יוצרים אצלם מוטיבציה לתפילה? נקדים ונאמר, עד גיל תשע אין להכריח ילד להתפלל. ילד צריך להתחנך שתפילה אינה עול אלא היא בגדל של פרס, וצריך ליצור אצלו השתוקקות להתפלל.

מגיל תשע ומעלה אפשר להסביר ולשכנע, אבל לא לדחוק אותו לפינה. נכון הדבר שגיל חינוך מתחיל בגיל שש או שבע, אבל לא לנסות ללחוץ עד גיל תשע.

לפניכם דוגמא נפוצה ללחץ בנושא התפילה עם שגיאות רבות. דו"ד הוא ילד בן שש. הוא נולד לאחר שבע בנות. אביו חיכה וציפה שנים רבות ללכת ביחד איתו לתפילה. ערב שבת הגיע, כולם לבושים בבגדי שבת ולפני שאבא יוצא לתפילה אמא מחלקת לכולם שקיות של ממתקים. דו"ד חיכה בתור בסבלנות וקיבל את השקית המיוחלת.

מיד אחרי שהוא החזיק בשקית, נשלחה יד גדולה מלמעלה, הוציאה מידו את השקית, והיא עלתה מעל המקרר. זה היה אבא שאמר לדו"ד בקול רציני: כעת הולכים להתפלל, בית הכנסת אינו מועדון ולא מסעדה, הממתקים יחכו לך כאן למעלה עד שנחזור.

דו"ד הביט על השקית שנחטפה ממנו בערגה ואבא פקד: בוא איתי מיד לתפילה. דו"ד משך בכתפיו והביט לעבר אחיותיו שישבו על הספה ונשנו להנאתם את הממתקים. הן אמרו לו: דו"ד, אתה בן, אתה חייב להתפלל. תדע לך שזה חשוב מאד להתפלל...

דו"ד לא ידע את נפשו מרוב אכזבה תסכול וצער. אבא הפליא לעשות, ושאל: אתה בא או לא? דו"ד רטן, ואבא החזיק לו את היד בחוזקה, מעך לו אותה מעט, וכל הדרך לבית הכנסת הוא הלך עם יד כאובה בתוך היד הגדולה של אבא.

קוראים יקרים, מה דעתכם על האבא הזה, האם הוא עושה לדו"ד חשק להתפלל? האבא הזה לא רק משניא על דו"ד את התפילה, אלא גם גורם לו לשנוא את האבא עצמו ואת כל היהדות. ובכל פעם שיאמרו את המילה 'תפילה' בסביבתו, גם אחרי שהוא יגדל, יעלו לו אותם תחושות קשות שחזרו על עצמם כל ערב שבת. זוהי דוגמא ליצירת התניה שלילית עם תפילה.

קוראים יקרים, אבא של דו"ד אינו אדם רע, כל השכונה אוהבת אותו, יש לו לב טוב. אבל הוא לא למד מימיו חינוך ילדים. לצערי הרב אבות רבים נוקטים בשיטות דומות ולא מבינים למה כשהילד גודל הוא מואס בתפילה לגמרי, ואין לו חשק לקיים תורה ומצוות, ואז הם שואלים איפה טעינו? זו הטעות, הם יצרו אצל ילדיהם התניות שליליות.

סיפור לשבת

הרה"ג רבי יהודה מועלם זצוק"ל

לאחר חופשת החגים של סוכות, נכנס הרב בתחילת "זמן חורף" למסור את שיעורו, הביט הוא בתלמידו הרב רועי כהן ואמר לו: "החורף הזה אתה מתחתן?", ואכן, אותו תלמיד בא בקשרי נישואין בחודש טבת, והתחתן ביום א' ניסן.

סיפר הרב יעקב ששון על כוחו של הפדיון, שהרב עשה: פעם אחת, נכנסה אשה לביתו של מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, לפני קרוב לחמישים שנה, ובכתה בפניו, שלא זכתה לזרע של קיימא, כי תמיד היא מפילה את פרי בטנה.

מרן הביט בה ואמר: "לכי לחכם יהודה מועלם, שגר ברחוב יונה, הוא יעשה לך פדיון נפש, והוא יכול לעזור לך". מיד הלכה האשה לרב, והוא עשה לה פדיון נפש ובירכה, שתזכה לזרע של קיימא, וזכתה אחר כך לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה. על הנהגותיו המופלאות, כיצד סירב ליהנות ולא הטריח את הזולת: סיפר על עצמו, כי מאז שנשא את אשתו הרבנית שתחיה, לפני כשבעים שנה, ועד היום, כשרצה לשתות כוס קפה, מועלם לא הכין רק לעצמו, אלא תמיד הכין גם לאשתו. הקשה נכדו: "ומה יקרה, אם סבתא לא תרצה?" ענה לו: "אני את שלי עשיתי".

כיוצא בזה סיפר המקובל הרב בניוה שמואלי שליט"א: "פעם אחת הגיע הרב בשעת לילה מאוחרת לביתו, הדלת הייתה נעולה, ובכיסו לא היה המפתח. מאחר ולא רצה להפריע את מנוחת אשתו, לא נקש על הדלת, אלא נותר מחוץ לבית במשך כל הלילה."

סיפר הרב יעקב יוסף על מעשה החסד של הרב: לפני זמן לא רב הגיע הרב לתחנת "מגן דוד אדום" במטרה לקבל טיפול רפואי. כשהגיע הרב ברגליו (ולא בסיוע רכב) הזדעזע בעל התחנה, בראותו את הרב הישיש, ומיד חש לטפל בו. הרב פנה אליו ואמר: "לא בי תטפל, כי אם באדם שליוויתי הנה!". בעל התחנה העיד, כי הרב ליווה בעצמו את אחד מעניי העיר, שהיה מחוסר דיור, המוכר לתחנה, והדבר היה לפלא, איך הרב ברוב חמלתו חס על האדם וחשש לבריאותו והוליד אותו ברגליו לתחנה, כדי שיקבל טיפול רפואי הולם, על אף גילו המבוגר והמאמץ הגופני הנדרש ממנו בליווי זה. המתין הרב, עד שיקבל את הטיפול הרפואי, ולאחר מכן החזירו במונית לביתו.

אחד מתלמידי הרב סיפר: "במשך תקופה ארוכה התקשיתי למצוא את זיווגי. באחד הימים נפגשתי עם בחורה, ונראה היה לי, כי ישנה התאמה בינינו, ונוכל לבנות בית נאמן בישראל. אולם למגינת לבי, הבחורה סירבה להמשיך להיפגש, מכיוון שעבדתי לפרנסתי במשך כל היום, ואילו היא ביקשה תלמיד ישיבה, שילמד חצי יום.

סיפרתי זאת בצער לרב. בו במקום חייג הצדיק אל הבחורה ואמר לה: "מדבר יהודה מועלם! אני ערב עבור הבחור, שילמד חצי יום. הרב לא הסתפק בכך, אלא נטל את קולמוסו וכתב מכתב חס עבורי, ואת התחייבותו האישית, שאלמד חצי יום".

הוסיף הבחור בהתרגשות, "היכן ניתן למצוא רב שכזה, שישפיל את עצמו כדי לעזור לתלמידו?!". מספר ימים לפני פטירתו הזמין אבי הבן את הרב לברית מילה של בנו, הסכים הרב, למרות שמדובר היה על חשבון מנוחת הצהריים שלו. התפלא אבי הבן, והבין, שהרב סבור שהוא יישב סנדק. כדי שלא תיגרם אי נעימות, הודיע אבי הבן לרב שאין בכוונתו לכבד את הרב בסנדקאות.

אמר הרב לסובבים אותו: "מאחר שאינני הסנדק עדיף לי לנוח ולאגור כוחות להמשך היום מאשר ללכת לברית. אבל, בכל זאת אלך. ואם תשאלו מדוע, כדי שלא יחשבו המזמינים, שנעלבתי שלא כיבדונו בסנדקות, ויהיה להם חוסר נעימות מכך."

על ענוותנותו המופלאה, ניתן ללמוד מן הסיפור שלפנינו: לפני כעשרים שנה ביקשו ממנו ראשי הישיבה דאז שילבש פראק כראוי לר"מ בישיבה, אך הרב סירב בכל בתוקף. לקחו את המידות שלו והוציאו לו מהארון את כל החליפות והשאירו לו רק פראק. כשבא בבוקר ללבוש חליפה ראה שיש רק ארוך.

מיד לקח מספריים וגזר מהארוך. כשהגיע לישיבה, ראו זאת הרבנים ואמרו לו שאין מה לעשות, הוא חייב ללבוש פראק. אמר להם: "אני אעשה הסכם, קודם כל זה לא יהיה פראק, אלא מעיל ארוך. ודבר שני, אתם טענתם, שזה בגדי עבודה. אני אלבש רק בישיבה ומחוצה לה אמשיך בבגדים קצרים".

וכך היה, כשהיה הולך להתפלל בבוקר שחרית, היה לובש קצר וכשיוצא לישיבה יוצא עם ארוך. גם בצהריים אחרי הישיבה לא היה הולך בבגד ארוך, אלא קודם כל מחליף את החליפה.

(פניני עין חמד)

לרכישת ספרים ודיסקים מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

התקשרו עכשיו - 1599-59-59-39

להזמנת הספר אליך בדואר עד הבית ניתן ליצור קשר עם קודאק יהלום 02-5370271